

R E P U B L I K A
S L O V E N I J A
V I Š J E
S O D I Š Č E

CELJE

VSC sodba Cpg 134/2014

Sodišče: Višje sodišče v Celju

Oddelek: Gospodarski oddelek

ECLI: ECLI:SI:VSCE:2014:CPG.134.2014

Evidenčna številka: VSC0003806

Datum odločbe: 11.06.2014

Področje: STEČAJNO PRAVO

Institut: odškodninska odgovornost posloводства - načelo enakega obravnavanja upnikov - razbremenitev odgovornosti - protipravnost ravnanja

Zveza: ZFPPIPP člen 34, 42, 44, 151.

Jedro

Ob nespornem dejstvu, da je bil nad tožečo stranko začet stečajni postopek in da je tožena stranka v funkciji posloводства tožeče stranke po tem, ko je tožeča stranka postala insolventna, sklenila po tožeči stranki zatrjevane asignacije in cesijske pogodbe, s katerimi so bili nedvomno poplačani nekateri izmed številnih upnikov tožeče stranke, bi tožena stranka morala zato, da bi se razbremenila svoje odškodninske odgovornosti, zatrjevati in dokazati, da s sklenitvijo navedenih asignacij in cesij ni ravnala protipravno, da ni kršila po tožeči stranki očitane ji obveznosti enakega obravnavanja upnikov tako, da bi ravnala v nasprotju s prepovedmi iz 1. točke prvega odstavka oziroma tretjega odstavka 34. člena ZFPPIPP. Tožena stranka bi morala dokazati, da so bila poplačila z asignacijami in cesijami ne le nujna za njeno redno poslovanje, temveč tudi, da s temi dejanji drugi upniki, ki so bili v razmerju do družbe v enakem položaju, niso bili neenako obravnavani.

Izrek

Pritožba se zavrne in se potrdi sodba sodišča prve stopnje.

Pravdni stranki nosita vsaka svoje stroške tega pritožbenega postopka.

Obrazložitev

Sodišče prve stopnje je z v uvodu navedeno sodbo v celoti ugodilo tožbenemu zahtevku tožeče stranke in toženi stranki naložilo plačilo zneska 150.000,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 24. 1. 2013 dalje do plačila ter plačilo pravnih stroškov v znesku 5.632,84 EUR, vse v 15 dneh.

Sodišče prve stopnje je ugotovilo, da je tožena stranka odgovorna za nastalo škodo upnikom zaradi favoriziranja določenih upnikov in posledično neenakega poplačila iz stečajne mase tožeče stranke, ter je posledično dolžna tožeči stranki plačati 150.000,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od vložitve tožbe dalje do plačila. Kot materialno pravno podlago te odločitve je sodišče prve stopnje navedlo določbe Zakona o finančnem poslovanju, postopkih zaradi insolventnosti in prisilnem prenehanju (ZFPPIPP) in sicer člene 34, 42, 44 in 151 ter člen 299 Obligacijskega zakonika (OZ).

Tožena stranka po svojem pooblaščenju sodbo sodišča prve stopnje izpodbija s pravočasno pritožbo iz pritožbenih razlogov bistvenih kršitev določb pravnega postopka, nepravilne uporabe materialnega prava in nepravilne ugotovitve dejanskega stanja in pritožbenemu sodišču predlaga, da pritožbi ugodi in zadevo vrne v ponovno sojenje sodišču prve stopnje oziroma podrejeno, da pritožbi ugodi in izpodbijano sodbo spremeni tako, da tožbeni zahtevek zavrne, tožeči stranki pa naloži v plačilo stroške postopka, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi. V obrazložitvi pritožbe tožena stranka sodišču prve stopnje očita, da je nepravilno odločilo o spremembi tožbe tožeče stranke, da tekom postopka ni izdalo sklepa o dovolitvi spremembe tožbe in toženi stranki ni dalo možnosti, da se o njej izjavi, prav tako pa, da navedeni sklep ni vsebovan v izpodbijani sodbi. Navaja, da je v pripravljani vlogi opozorila, da nova trditvena podlaga tožeče stranke, ki ni v zvezi z navedbami iz tožbe, ni v povezavi z dejansko podlago iz tožbe na podlagi katere je bil postavljen tožbeni zahtevek in zato ni relevantna. Ker je v nadaljnji vlogi tožeča stranka vztrajala tudi pri novi dejanski podlagi, sodišče pa o objektivni spremembi tožbe ni odločalo, se je tožena stranka v nadaljnjih vlogah opredelila tudi do nove dejanske podlage. Nadalje navaja, da je sodišče prve stopnje nepravilno ocenilo, da je zaradi sklenitve asignacij in cesij tožena stranka odškodninsko odgovorna za nastalo škodo upnikom zaradi favoriziranja določenih upnikov in s tem neenakega poplačila iz stečajne mase tožeče stranke. Navaja določbe členov 151, 34 in 42 ZFPPIPP in vztraja, da ne drži, da tožena stranka ni dokazala navedb o tem, da gre za dovoljene redne posle, ter da ni ponudila nobenega dokaznega predloga, ki bi ovrgel navedeno dejstvo, sicer pa tega dejstva tožeča stranka ni niti prerekala. Pri tem se sklicuje na izpovedbo priče Z. Z. in toženca V. S. Vztraja, da ni kršila določbe 34. člena ZFPPIPP, ker da je dokazala, da so cesije in asignacije predstavljale posle nujne za redno poslovanje družbe (tekoče dobave blaga ali storitev potrebne za redno poslovanje družbe in poravnavanje obveznosti iz teh poslov), ter da ji tudi ni mogoče očitati neenakega obravnavanja upnikov, saj je pojasnila, da nobenega od upnikov ni favorizirala in ni izbirala iz kvote, ampak je morala poslovati s tistimi, ki so bili nujni za nadaljnje poslovanje družbe. Prav tako, da ni preusmerila poslovanja ali finančnih tokov na drugo pravno ali fizično osebo, da predmetne asignacije in cesije ne predstavljajo izpodbijanih pravnih dejanj in da zato ne gre za neenakopravno obravnavanje upnikov. V primeru sklepanja asignacijskih in cesijskih pogodb pa, da gre za vnaprej dogovorjen, ustaljen način poslovanja stečajnega dolžnika, ki za družbo ni bil škodljiv, temveč nujen za njeno nadaljnje poslovanje. Sicer pa, da tožeča stranka tudi ni izkazala denarnih tokov izvedbe nakazil na podlagi predmetnih asignacij in cesij. Nadalje navaja, da pristavek sodišča v točki 27 sodbe vsebuje pravno popolnoma napačno naziranje sodišča, da sodna poravnava v zadevi edine vložene izpodbijne sodbe (očitno tožbe) potrjuje pravilnost odločitve sodišča v predmetni zadevi. Tožena stranka tako vztraja, da predpostavke odškodninske odgovornosti niso izpolnjene, saj da tožeča stranka, na kateri je dokazno breme, ni dokazala obstoja škodljivega dejanja, vzročne zveze in škode, medtem, ko je tožena stranka dokazala, da je ravnala profesionalno skrbno in ni kršila določb 34. člena ZFPPIPP in da ji zato odškodninske odgovornosti ni mogoče očitati. Dodaja še, da je sodišče o odločilnih dejstvih odločilo v nasprotju z listinami v spisu - predvsem s prepisi zvočnih posnetkov in da sodba ne vsebuje razlogov o odločilnih dejstvih, kar da je absolutna bistvena kršitev določb pravnega postopka, dejansko stanje v zadevi pa je nepravilno in nepopolno ugotovljeno.

Tožeča stranka je v svojem odgovoru prerekala pritožbene navedbe tožene stranke kot neutemeljene in predlagala zavrnitev pritožbe in potrditev sodbe sodišča prve stopnje.

Pritožba ni utemeljena.

Pritožbeno sodišče v postopku na prvi stopnji s pritožbo očitanih bistvenih kršitev določb pravnega postopka niti ostalih po uradni dolžnosti upoštevnih kršitev, na katere pazi pritožbeno sodišče po drugem odstavku 350. člena Zakona o pravnem postopku (ZPP), ni zasledilo.

Sodba sodišča prve stopnje ima jasne in skladne razloge o vseh odločilnih dejstvih, prav tako v odločilnih dejstvih ni nasprotij med tem, kar se navaja v razlogih sodbe o vsebini listin in zapisnikov o izvedbi dokazov ali prepisov zvočnih posnetkov in med samimi temi listinami, zapisniki oziroma prepisi. Če je sodišče te listine oziroma zapisnike in prepise drugače dokazno ocenilo, kot bi želela tožena stranka, s tem še ni zagrešilo kakšne postopkovne kršitve.

Prav tako ni utemeljen očitek sodišču prve stopnje, da je to bistveno kršilo določbe pravnega postopka, ker da ni uporabilo določbe 185. člena ZPP oziroma je to napačno uporabilo, ker ni odločilo o spremembi tožbe s sklepom in da toženi stranki naj ne bi dalo možnosti, da se o spremembi tožbe oziroma o privolitvi v spremembo izjavi.

Kot ugotavlja pritožbeno sodišče iz spisovnega gradiva, je tožeča stranka s prvo pripravljeno vlogo res razširila svojo trditveno podlago glede škodljivih poslov v zvezi z zatrjevano odškodninsko odgovornostjo tožene stranke kot tedanjega člana upravnega odbora oziroma poslovodstva tožeče stranke, saj je poleg sklenitve pogodbe o dolgoročnem medsebojnem sodelovanju (v nadaljevanju Pogodbe) in aneksov k tej Pogodbi, ki je bila sklenjena s P. P. s.p. po uvedbi postopka prisilne poravnave, ki jo je kot podlago uveljavljane odškodninske odgovornosti navajala v tožbi navedla, še sklenitev 40-tih asignacij in cesijskih pogodb z različnimi upniki, ki naj bi jih toženec sklenil v času po ugotovljeni insolventnosti tožeče stranke in po uvedbi postopka prisilne poravnave nad tožečo stranko in tudi neposredno pred začetkom postopka prisilne poravnave in s tem kršil dolžno skrbnost poslovodstva pri enakopravnem obravnavanju upnikov oziroma kršil prepoved iz tretjega odstavka 34. člena ZFPPIPP. S tem je tožeča stranka dopolnila zgolj svoje navedbe in dokazne predloge v okviru istega tožbenega zahtevka, kar ne predstavlja spremembe tožbe (tretji odstavek 184. člena ZPP). (1)

Pritožbene navedbe, da bi sodišče moralo izdati sklep o spremembi tožbe, s katerim bi odločilo o (dovolitvi) spremembi tožbe, so zato zgrešene. Ker je bila pripravljala vloga tožeče stranke vročena toženi stranki in se je ta o njej imela možnost izjaviti in se tudi je v pripravljani vlogi z dne 1. 7. 2013 in 25. 9. 2013, tudi ne drži očitek tožene stranke, da se ni imela možnosti izjaviti o razširjenih navedbah tožeče stranke. Sicer pa tožena stranka, kot je zaključiti tudi iz njenih v pritožbi ponovljenih navedb, novim navedbam tožeče stranke ni nasprotovala, temveč se je spustila v obravnavanje le-teh, zato s pritožbo ne bi uspela niti, če bi nove navedbe tožeče stranke bilo šteti kot spremembo tožbe.

Kot izhaja iz navedb tožene stranke v njeni pripravljani vlogi z dne 1. 7. 2013, je tožena stranka v zvezi z novimi navedbami tožeče stranke navedla le: "Tožena stranka po vpogledu v pripravljeno vlogo tožeče stranke ugotavlja, da je v zadevi relevantna le točka VII vloge tožeče stranke z dne 20. 6. 2013, zato se bo v predmetni vlogi opredelila le do tistih dodatnih oziroma novih navedb tožeče stranke, ki so v zvezi s tožbenimi trditvami in postavljenim zahtevkom. S strani tožeče stranke sklenjene našteje asignacije in cesijske pogodbe niso predmet tožbe in bi bili ti posli lahko kvečjemu predmet izpodbojnih tožb, ki bi jih tožeča stranka vložila zoper prejemnike plačil, pri čemer so asignacije in cesije glede na številčnost tovrstnih poslov stečajnega dolžnika očitno predstavljale običajen način izpolnitev, ki je bil vnaprej dogovorjen in

praksa strank." Takšnih navedb tožene stranke, oziroma opozoril, kot to navaja v pritožbi, pa ni moč šteti za nasprotovanje novim navedbam tožeče stranke.

Sodišče prve stopnje je ugotovilo, da je tožena stranka, ki je tedaj opravljala funkcijo poslovođenja pri tožeči stranki, sklenila vse po tožeči stranki zatrjevane asignacije in cesijske pogodbe in tega tožena stranka tudi ni zaničala. Prav tako je ugotovilo, da so bile te pogodbe sklenjene v času od 23. 4. do 5. 7. 2012, torej v času, ko je bila že ugotovljena insolventnost tožeče stranke (ta je bila ugotovljena s sklepom tožeče stranke 16. 4. 2012), ter po uvedbi postopka prisilne poravnave, kakor tudi tik pred začetkom prisilne poravnave (predlog za prisilno poravnavo je bil vložen 29. 6. 2012, prisilna poravnava pa je bila začeta 2. 8. 2012), in da so bili na podlagi teh asignacij in cesijskih pogodb določeni upniki tožeče stranke poplačani, kar vse pritožbeno ni sporno in tudi ni izpodbijano. Nadalje ni sporno, da je bila prisilna poravnava nad tožečo stranko ustavljena s sklepom z dne 23. 10. 2012 in da je bil začel stečajni postopek, sodišče prve stopnje pa je ugotovilo, da za plačilo navadnih terjatev upnikov v stečajnem postopku sploh ne bo denarja, ker je vse premoženje, ki je predmet stečajne mase posebna stečajna masa, ali zastavljeno ali zarubljeno. Iz neprerekanih trditvev tožeče stranke pa je razvidno, da so upniki prijaviili terjatve v skupnem znesku 125.643.472,77 EUR, od katerih je stečajna upraviteljica priznala za okrog 111.500.000,00 EUR terjatev upnikov, ki ne bodo poplačane, da ne bodo poplačani niti prednostni upniki - delavci, ter da so upniki utrpeli škodo vsaj v višini 100 milijonov EUR. Sodišče prve stopnje je ugotovilo tudi, da je tožeča stranka izkazala, da je bila vložena izpodbijna tožba za eno izmed navedenih asignacijskih pogodb, ki jo je podpisala tožena stranka, in da je bila sklenjena sodna poravnava tako, da je tožeča stranka dosegla vrnitev z izpodbijnim poslom prejetega zneska v stečajno maso.

Na podlagi teh dejanskih ugotovitev je sodišče prve stopnje pravilno zaključilo, da je tožena stranka z nesporno sklenjenimi asignacijami in cesijskimi pogodbami kršila določbe 34. člena v zvezi s 151. in 42. členom ZFPPIPP (2), saj so bili privilegirani določeni upniki, ker so dobili poplačila, ki jih sicer (v stečajnem postopku) ne bi dobili ali pa ne v takem obsegu. Posledično pa so ostali upniki najmanj za znesek sklenjenih asignacij in cesij prikrajšani, saj v stečajnem postopku ne bodo poplačani in jim je nastala škoda v znesku prijavljenih in priznanih terjatev oziroma najmanj v znesku s sklenjenimi pogodbami in asignacijami poplačanih upnikov. V skladu s 1. točko prvega odstavka 44. člena ZFPPIPP (3), je tako toženi stranki naložilo plačilo škode v znesku 150.000,00 EUR.

Tožena stranka v pritožbi neutemeljeno očita sodišču prve stopnje, da je to zmotno zaključilo, da tožena stranka svojih navedb, da predstavljaajo navedene asignacije in cesijske pogodbe redne posle, ki so bili nujni za ohranjanje poslovanja tožene stranke, ni dokazala. Kot je povzelo sodišče prve stopnje v točki 10 in v točki 22 obrazložitve in kot to izhaja iz vlog tožene stranke v spis, je tožena stranka v zvezi z navedenimi cesijskimi pogodbami in asignacijami navajala: da bi bili ti posli lahko kvečjemu predmet izpodbijnih tožb, pri čemer, da so asignacije in cesije za stečajnega dolžnika predstavljale običajen način izpolnitev, ki je bil vnaprej dogovorjen in praksa strank, da je šlo pri sklepanju teh za ustaljen način poslovanja stečajnega dolžnika, ki za družbo ni bil škodljiv temveč nujen za njeno nadaljnje poslovanje. Pri tem za te navedbe tožena stranka ni predlagala nobenih dokazov (glej pripravljeno vlogo z dne 1. 7. 2013 in 25. 9. 2013), temveč se je sklicevala le na dokaze, kot jih je predlagala v zvezi s trditvami tožene stranke o sklenitvi škodljive pogodbe o dolgoročnem poslovanju s P. P. s.p. Tožena stranka je tako zgolj pavšalno zatrjevala, da za s strani tožeče stranke očitano škodno ravnanje in nastalo škodo upnikom, kot jo je ocenila tožeča stranka ni odškodninsko odgovorna.

Ob nespornem dejstvu, da je bil nad tožečo stranko začel stečajni postopek in da je tožena stranka v funkciji poslovođenstva tožeče stranke po tem, ko je tožeča stranka postala insolventna sklenila po tožeči stranki

zatrjevane asignacije in cesijske pogodbe s katerimi so bili nedvomno poplačani nekateri izmed številnih upnikov tožeče stranke, bi tožena stranka, za to da bi se razbremenila svoje odškodninske odgovornosti, morala zatrjevati in dokazati, da s sklenitvijo navedenih asignacij in cesij ni ravnala protipravno, da ni kršila po tožeči stranki očitane ji obveznosti enakega obravnavanja upnikov tako, da bi ravnala v nasprotju s prepovedmi iz 1. točke prvega odstavka oziroma tretjega odstavka 34. člena ZFPPIPP (4). Tožena stranka bi morala dokazati, da so bila poplačila z asignacijami in cesijami ne le nujna za njeno redno poslovanje, temveč tudi, da s temi dejanji drugi upniki, ki so bili v razmerju do družbe v enakem položaju, niso bili neenako obravnavani. Niti prvega niti drugega pa tožena stranka s svojimi zgolj pavšalnimi trditvami niti z izpovedbami tožene stranke in priče Z., kot jih navaja v pritožbi, ni dokazala, kakor je to pravilno ugotovilo sodišče prve stopnje. V pritožbi povzete izjave zaslišanega Z. in tožene stranke ne dokazujejo, da so bile prav navedene asignacije in cesije nujne za redno poslovanje družbe in da v primeru teh ni šlo za izpodbojna pravna dejanja po 271. členu ZFPPIPP, kot je to trdila in dokazovala tožeča stranka, tožena stranka pa tega ni z ničemer ovrгла. Nasprotno, celo sama tožena stranka je v svoji vlogi z dne 1. 7. 2013 navedla, da bi bili ti posli lahko kvečjemu predmet izpodbojnih tožb. Tožeča stranka pa je, čeprav zgolj za eno od asignacij, kar pa še ne pomeni, da so ostale neizpodbojne, dokazala, da je z vloženo izpodbojno tožbo uspela, ker je v sodni poravnavi dosegla vrnitev dela z izpodbojnim pravnim dejanjem prejetega zneska. Trditev tožene stranke, da nihče od upnikov ni bil privilegiran, tako ne drži. Z ničemer dokazano trditev tožene stranke, da je plačilo z asignacijami in cesijami bilo za tožečo stranko kot v gradbeništvu nasploh, dogovorjeno in običajno, pa še ne pomeni, da je bilo običajno in dogovorjeno pri poslovanju med tožečo stranko in konkretnim upnikom iz cesijske pogodbe oziroma asignacije.

Da je šlo v primeru sklenjenih cesijskih pogodb in asignacij za plačilo tekočih dobav blaga in storitev, kot to šele v pritožbi navaja tožena stranka, tožena stranka v postopku na prvi stopnji ni nikoli navedla, tako da so te njene pritožbene navedbe neupoštevna novota (člen 337/I ZPP). Prav tako pa so neupoštevna pritožbena novota tudi v pritožbi podane navedbe, da je morala poslovati s tistimi upniki, ki so bili nujni za nadaljnje poslovanje družbe, zato tudi te navedbe v pritožbenem postopku niso upoštevne.

Kolikor tožena stranka v pritožbi zatrjuje, da so ostale njene navedbe, da gre za dovoljene redne posle s strani tožeče stranke neprerekane in kot take priznane s strani tožeče stranke, pa to ne drži, saj je te prerekala (v tretji pripravljalni vlogi), pri čemer pa ji zgolj pavšalnih navedb tožene stranke niti ne bi bilo potrebno prerekati z obširnimi obrazložitvami.

Tožena stranka v pritožbi očita tožeči stranki, da ta ni izkazala denarnih tokov izvedbe nakazil na podlagi predmetnih asignacij in cesij in obstoja dvostranskih obligacijskih razmerij znotraj asignacij in cesij, kar pa je povsem neutemeljeno, saj je tožeča stranka predložila vse asignacije in cesijske pogodbe podpisane s strani tožene stranke, kot asignanta, ter s strani asignata in asignatarja, prav tako pa tudi s strani tožene stranke, kot odstopnika, ter s strani prevzemnika. Kot pojasnjuje tožeča stranka, je s sklenitvijo spornih pogodb premoženje tožeče stranke prešlo na upnike. S sklenitvijo asignacije je bil dan nalog, da tožničini dolžniki plačajo točno določenemu upniku, s sklenitvijo cesije pa je tožnica na upnika prenesla svoje terjatve, ter ga tako poplačala. Tako je šlo za negotovinsko poplačilo. S sklenitvijo cesije je bil upnik poplačan, prav tako pa je s tem tožeča stranka izgubila premoženjsko pravico.

Pritožbeno uveljavljani pritožbeni razlogi so tako neutemeljeni. Pritožbo je bilo zato v celoti zavrniti in potrditi izpodbijano sodbo sodišča prve stopnje (člen 353 ZPP).

Pravdni stranki nosita vsaka svoje pritožbene stroške in sicer tožena stranka zaradi tega, ker s pritožbo ni uspela (člen 154/I v zvezi s členom 165/I ZPP). Tožeča stranka pa zaradi tega, ker njeni stroški niso bili

potrebni, saj njen odgovor ni prispeval k odločitvi v zadevi.

Op. št. (1): Tretji odstavek 184. člena ZPP določa: tožba ni spremenjena, če tožeča stranka spremeni pravno podlago tožbenega zahtevka, če zmanjša tožbeni zahtevek ali če spremeni, dopolni ali popravi posamezne navedbe, tako da zaradi tega tožbeni zahtevek ni spremenjen.

Op. št. (2): V 34. členu ZFPPIPP je določeno, da če družba postane insolventna, ne sme opravljati nobenih plačil ali prevzemati novih obveznosti, razen tistih, ki so nujne za redno poslovanje družbe (1. odstavek). Velja, da so za redno poslovanje družbe nujna zlasti plačila: terjatev upnikov do družbe, ki so v postopku zaradi insolventnosti prednostne terjatve po prvem odstavku 21. člena tega zakona, tekočih stroškov rednega poslovanja družbe (elektrika, voda in podobno), tekočih dobav blaga ali storitev, potrebnih za redno poslovanje družbe, davka na dodano vrednost, trošarin in drugih davkov in prispevkov, ki jih mora dolžnik obračunati in plačati v skladu s predpisi (2. odstavek). Po tem, ko družba postane insolventna, poslovodstvo ali drugi organi družbe ne smejo opraviti nobenega dejanja, zaradi katerega bi bili upniki, ki so v razmerju do družbe v enakem položaju, neenako obravnavani (3. odstavek). Za dejanje, ki je prepovedano po 3. odstavku tega člena, velja zlasti preusmeritev poslovanja ali finančnih tokov na drugo pravno ali fizično osebo ter pravna dejanja, ki bi bila ob stečajnem postopku izpodbojna po 271. členu tega zakona (4. odstavek).

42. čl. ZFPPIPP določa, da je poslovodstvo upnikom odgovorno za škodo, ki so jo imeli, ker v stečajnem postopku niso dosegli polnega plačila, če je bil nad družbo začet stečajni postopek in če poslovodstvo pred začetkom stečajnega postopka ni pravočasno opravilo dejanj iz 35. do 39. člena tega zakona ali je ravnalo v nasprotju s prepovedmi iz 34. člena tega zakona (1. odstavek). Navedeni člen še določa, da če poslovodstvo ne dokaže drugače, velja, da je imel upnik zaradi opustitev ali dejanj poslovodstva iz 1. odstavka tega člena škodo, ki je enaka razliki med celotnim zneskom njegove terjatve in zneskom, do katerega je bila ta terjatev plačana v stečajnem postopku (2. odstavek). 4. odstavek tega člena pa določa, da so člani poslovodstva v celoti ali delno prosti odškodninske odgovornosti za škodo iz 1. odstavka tega člena, če dokažejo, da je celotna škoda ali del škode nastal zaradi dogodkov ali ravnanja drugih oseb, ki jih poslovodstvo, čeprav je ravnalo v skladu s profesionalno skrbnostjo poslovno finančne stroke in stroke upravljanja podjetij, ni moglo niti preprečiti niti odvrniti ali omejiti njihovih škodljivih posledic.

151. člen ZFPPIPP določa, da sme po uvedbi postopka prisilne poravnave dolžnik opravljati samo redne posle v zvezi z opravljanjem svoje dejavnosti in poravnavanjem svojih obveznosti iz teh poslov, če ni v 3. odstavku tega člena drugače določeno. Nadalje ta člen določa, da po uvedbi postopka prisilne poravnave dolžnik ne sme razpolagati s svojim premoženjem, razen v obsegu, potrebnem za opravljanje poslov iz 1. odstavka tega člena, najemati posojil ali kreditov, dajati poroštev in avalov ali opravljati poslov ali drugih dejanj, katerih posledica je neenakopravno obravnavanje upnikov. Po začetku postopka prisilne poravnave lahko dolžnik poleg poslov iz 1. odstavka tega člena, če dobi soglasje sodišča, proda tisto premoženje, ki ga ne potrebuje pri svojem poslovanju, najema posojila ali kredite, vendar največ v skupnem znesku likvidnih sredstev.

Op. št. (3): 44. člen v prvem odstavku določa: posamezen član poslovodstva ali nadzornega sveta je odgovoren upnikom za škodo iz prvega odstavka 42. člena ali prvega odstavka 43. člena tega zakona do višine dvakratnega skupnega zneska vseh njegovih prejemkov za opravljanje funkcije člana poslovodstva ali nadzornega sveta v letu v katerem je bilo izvedeno ali opuščeno dejanje iz prvega odstavka 42. člena ali prvega odstavka 43. tega člena, vendar pri članih poslovodstva ne manj kot: 1. pri veliki družbi 150.000,00

EUR.

Op. št. (4): 1. točka prvega odstavka 34. člena glasi: če družba postane insolventna ne sme opravljati nobenih plačil ali prevzemati novih obveznosti, razen tistih, ki so nujne za redno poslovanje družbe, tretji odstavek 34. člena določa: po tem, ko družba postane insolventna, poslovodstvo ali drugi organi družbe ne smejo opraviti nobenega dejanja, zaradi katerega bi bili upniki, ki so v razmerju do družbe v enakem položaju, neenako obravnavani.

Datum zadnje spremembe: 02.09.2014